

DE GELAARSDE KAT.

LANG geleden leefde er eens een oude molenaar, die drie zoons had. Geld bezat hij niet en toen hij stierf kon hij zijn kinderen niets nalaten dan zijn molen, zijn ezel en zijn kat. De erfenis was gauw verdeeld. De oudste zoon kreeg de molen, de tweede de ezel en voor den jongste bleef niets over dan de kat.

Verdrietig zette de jongen zich op een bank neer en zei: „Wat moet ik met een kat beginnen? De broers kunnen, als ze de molen en de ezel bij elkaar houden, eerlijk hun kost verdienen, maar ik zal wel van honger moeten omkomen, want aan een kat heb ik immers niets?”

En hij steunde het hoofd met zijn handen en bleef stil voor zich uit staren. Op eens hoorde hij een stem. Wat was dat? Praatte de kat tegen hem?

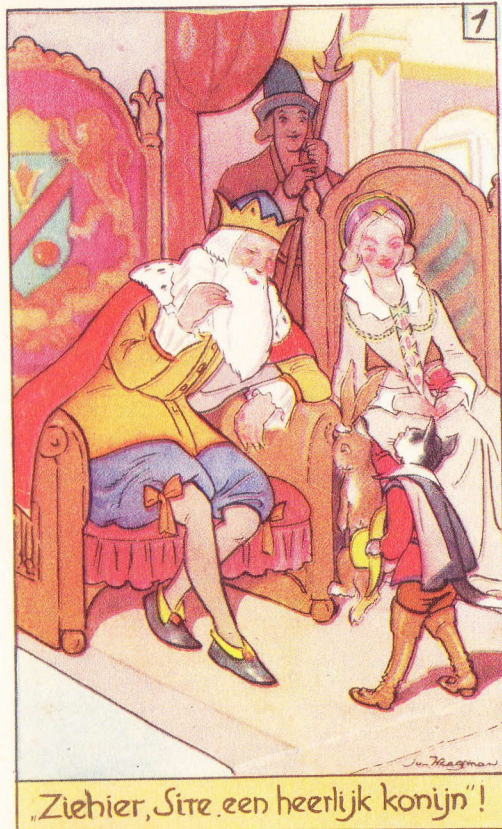
„Meester”, vroeg het dier, „bent u zó ongelukkig omdat u mij gekregen hebt? Luister eens goed. Als u doet, wat ik u verzoek, zult u misschien veel beter af zijn dan uw broers.”

De jonge molenaarszoon keek zijn kat vragend aan. „Nu, wat wil je dan?” zei hij.

„Meester, ik zou graag een grote zak van u hebben, die ik om mijn hals kan hangen, een net pakje en een paar leren kaplaarzen, waarmee ik in het struikgewas en het kreupelhout kan doordringen. Als u daarvoor zorgt, kunt u de rest gerust aan mij overlaten.”

„Ik weet niet, wat je ermee wilt uitvoeren”, zei de jonge man, maar je zult je zin hebben. Hij bedacht, dat zijn kat een zeer slim dier was, hij had dit vaak opgemerkt als hij er op uit was om ratten of muizen te vangen. „Misschien kan hij me wel uit de nood helpen,” sprak hij en de kat kreeg, wat hij gevraagd had.

Dadelijk trok het dier het pakje en de laarzen aan, hing de zak, waar een paar koorden doorgetrok-

„Ziehier, Sire een heerlijk konijn“!

ken waren om hem te kunnen dichttrekken om zijn hals en ging naar een plaats, waar hij wist, dat zich veel konijnen bevonden. Hij had worteltjes en kool in de zak gestopt en op een geschikt plekje gekomen strekte hij zich uit, alsof hij dood was en wachtte totdat een konijntje zo dom zou zijn zich te laten vangen. Lang behoefde hij niet te wachten. Een konijntje glipte de zak binnen en de gelaarsde kat sprong op, trok de koorden toe en doodde het verschalkte dier.

Tevreden en trots ging hij naar het paleis van den koning en vroeg of hij zijne Majesteit zou mogen spreken.

Men geleidde hem naar de zaal, waar de koning zich met zijn dochter en enige hovelingen bevond en binnengekomen maakte hij een diepe buiging en zei: „Ziehier, Sire, een heerlijk konijn, afkomstig van het jachtterrein van mijn meester, den markies van Carabas. Hij laat het uwe Majesteit eerbiedig aanbieden.“

De koning nam het geschenk vriendelijk aan en sprak: „Zeg aan je meester, dat ik hem bedank en dat hij mij veel genoeg heeft gedaan.“

Korte tijd later verstopte de kat zich in een korenveld; met de zak naast zich, waarin hij van alles gedaan had, wat de vogels kon lokken, hield hij zich weer slapend. Ditmaal waren

twee patrijzen spoedig zijn buit en even als de eerste keer het konijn, bracht hij ze naar het paleis. Vriendelijker nog dan de eerste keer werd hij door den koning ontvangen en ditmaal kreeg hij een fooi, die hij verheugd aan zijn meester gaf.

Zo ging het een poos door. Gedurende twee of drie maanden bracht de gelaarsde kat wild van de jachtterreinen van zijn meester naar den koning. Op een keer hoorde hij, dat de koning met zijn dochter een rijtoer langs de rivier zou maken en hij zei tegen den molenaarszoon: „Als u nu mijn raad wilt opvolgen, meester, is uw fortuin gemaakt; u behoeft niets anders te doen dan te gaan baden in de rivier. Laat de rest maar aan mij over.”

De „markies van Carabas” wist niet, wat hij van deze raadgeving moest denken, maar hij had nu al zo lang gedaan, wat zijn kat wenste, dat hij ook nu deed, wat hem gezegd was, ofschoon hij niet begreep, waartoe het dienen moest.

Terwijl hij aan 't baden was, kwam de prachtige gouden koets van den koning, bespannen met vier vurige witte paarden aanrijden en plotseling begon de kat uit alle macht te schreeuwen: „Help! Help! de markies van Carabas verdrinkt!”

Toen de koning het hulpgeroep hoorde, stak hij zijn hoofd buiten het raam en toen hij de kat herkende, die hem zo vaak wild had gebracht, gaf hij zijn dienaren bevel den markies van Carabas te hulp te snellen.

Terwijl men den armen markies uit de rivier trok, naderde de kat de staatsiekoets en met een diepe buiging vertelde hij, dat, terwijl zijn meester zich baadde, zijn kostbare kleren door dieven gestolen waren en meegenomen ofschoon hij luid: „houdt den dief!” had geroepen. Maar de slimmerd had de kledingstukken onder een grote steen verstopt.

Dadelijk zond de koning een paar officieren naar zijn paleis om enige van zijn fraaiste staatsieklere

voor den markies te halen en toen hij ermee getooid was (de jonge man was knap en had een goede figuur) trok hij zeer de aandacht van de prinses en nadat hij haar nu en dan eerbiedig, maar bewonderend had aangekeken, ging ze van hem houden.

De koning die ook met hem was ingenomen, wilde, dat hij plaats zou nemen in de koets en de markies, die wel wat verlegen was met dit alles, maar niet wist, wat hij moest zeggen, steeg in en nam plaats tegenover de prinses en haar vader.

De kat, dolblij, dat zijn plan werkelijkheid begon te worden, snelde vooruit. Toen hij bij uitgestrekte velden, die gemaaid werden, aankwam, zei hij tegen de maaiers:

„Beste mensen, ginds komt de koning aan en als hij jullie vraagt van wie deze velden zijn, moet jullie antwoorden: „van den markies van Carabas.” „Als jullie het niet zegt, moet je maar afwachten, wat er met je gebeurt.”

Toen de koning voorbijreed vroeg hij de maaiers aan wie de lande rijen toebehoorden en de mannen, bang voor de bedreigingen van de kat, zeiden allen tegelijk: Aan den Markies van Carabas, Majesteit!”

„U hebt mooie bezittingen, Markies,” zei de koning.

„Ja, Sire,” antwoordde deze, „ze brengen ieder jaar zeer veel op.”

Intusschen was de kat verder gegaan en toen hij bij uitgestrekte korenvelden aankwam, zei hij tegen de mensen, die bezig waren de oogst binnen te halen: „Beste mensen, als jullie, wanneer de koning hier straks voorbijrijdt en vraagt van wie al dat koren is, niet zegt: „van den markies van Carabas” moet jullie maar afwachten, wat er met jullie gebeurt!”

En toen de koning voorbijreed en wilde weten aan wie de korenvelden toebehoorden, antwoordden de mannen: „Aan den markies van Carabas, Sire.”

Overal waar de kat mensen aantrof, die aan het werk waren, herhaalde hij zijn bevel en zijn bedreiging en de koning was verbaasd over de uitgebreide bezittingen van den markies van Carabas.

Eindelijk bereikte de kat een prachtig kasteel, dat bewoond werd door een reus, die grote rijkdommen bezat, want al de landerijen, waar de koning langs gereden was, behoorden hem toe.

De gelaarsde kat wist, dat de reus een tovenaars was en hij was te weten gekomen, wat voor kunsten hij also kon doen. Hij ging het kasteel binnen en vroeg of hij bij den reus kon worden toegelaten, daar hij toevallig langs het kasteel was gekomen en gaarne de eer zou hebben hem te begroeten.

De reus ontving hem nog al beleefd voor zo'n wildeman en bood hem een stoel aan.

„Is het waar,” vroeg de kat, „is het waar, Heer, dat u de macht hebt u in elk dier te kunnen veranderen, b.v. in een leeuw of een olifant?”

„Dat is waar,” zei de reus, „en om het te bewijzen, zal ik mezelf in een leeuw veranderen.”

En daar stond brullend een grote leeuw op de plaats, waar de reus juist nog tegen hem had gesproken. De gelaarsde kat schrok geweldig en vluchtte ondanks zijn laarzen, die niet op klimmen berekend waren, onder de dakpannen.

De reus ontving hem nogal beleefd

Toen de reus zijn eigen gestalte weer had aangenomen kwam de kat terug en zei bewonderend: „Dat is buitengewoon. Ik ben beslist bang voor u geweest! Maar kunt u zich nu ook veranderen in een kleiner dier, een muis, of een rat, bij voorbeeld? Ik voor mij kan dat bijna niet geloven. Het lijkt me onmogelijk.”

„Zo,” zei de reus, „onmogelijk? Nu, dan zal ik je bewijzen, dat het wel mogelijk is.”

En daar liep op eens een muis over het tapijt. Zodra de kat dit zag, sprong hij er op af en verslond het dier met huid en haar.

Juist kwam de koning bij het kasteel aan en hij wilde er binnengaan.

De koets rolde over de ophaalbrug en de kat, die dit hoorde, snelde er naar toe, boog diep en sprak: „Wees welkom, Majesteit, in het kasteel van den markies van Carabas!”

„Wel, Markies, behoort dit prachtige kasteel u ook al toe? Hoe fraai is dit grote plein met de gebouwen er omheen! Mogen wij het ook eens van binnen bezichtigen?”

De markies reikte de prinses de hand en samen volgden zij den koning, die reeds vooruitging. Zo kwamen zij in een grote zaal, waar rijk gedekte tafels stonden. De reus had een feest-

maal voor zijn vrienden, die hem juist die dag zouden bezoeken, laten bereiden, maar omdat ze bemerkten, dat de koning er was, durfden zij het kasteel niet binnengaan.

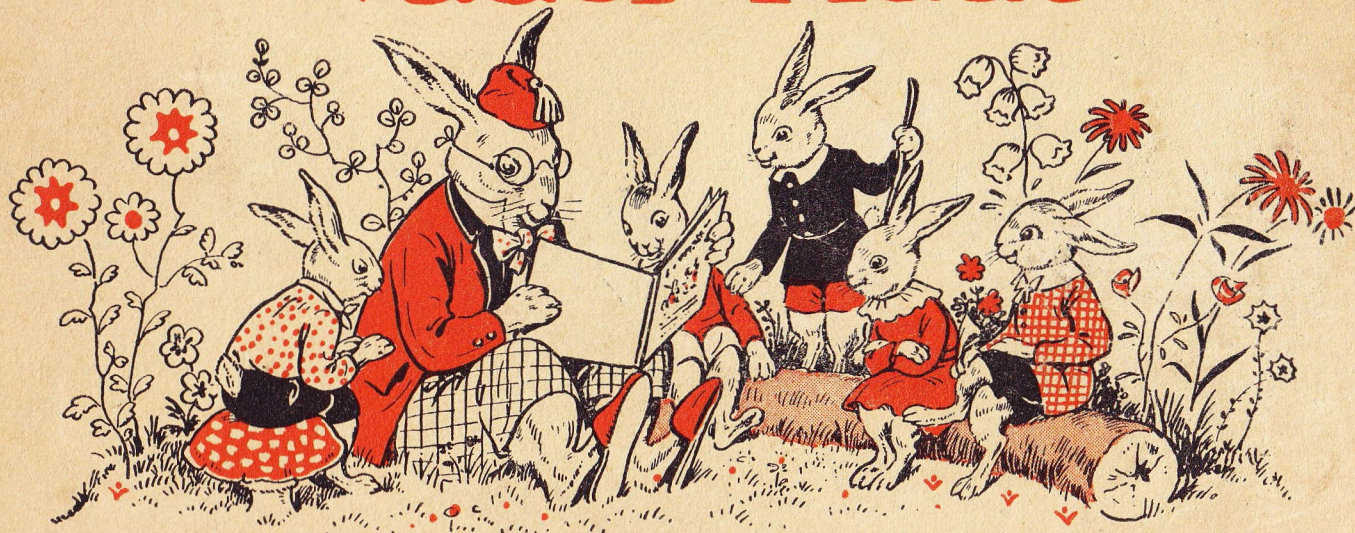
De koning was zo ingenomen met den markies van Carabas, dat hij, nadat hij van de kostelijke wijn, die hem was aangeboden, gedronken had, zeide, dat hij er niets op tegen zou hebben, als de markies zijn schoonzoon zou willen worden.

En de markies, die had opgemerkt, dat de Prinses al veel van hem hield, antwoordde, terwijl hij heel diep boog, dat het hem een grote eer zou zijn, als de liefvallige prinses met hem zou willen trouwen.

Nu, dat wilde ze graag en zo werd nog dezelfde dag de bruiloft van den markies van Carabas met de prinses gevierd. De gelaarsde kat bleef bij zijn meester, hij verwierf een hoge rang aan het hof en ging in het vervolg alleen nog maar voor zijn genoegten op de muizenjacht.

Sprookjesboeken van Vader Haas

NAVERTELD DOOR
MEVR. E. DOPHEIDE-WITTE (TANTE LIZE)

MET PRENTJES
VAN JAN WIEGMAN

ZEVENDE BOEKJE
UITGAVE VAN HAAS' AZIJNFABRIEKEN N.V.
— HAARLEM —

Sprookjesboeken van Vader Haas

ZEVENDE BOEKJE

Sprookjes van Perrault, Hauff, Bechstein en Andersen

Naverteld door

Mevr. E. DOPHEIDE-WITTE (TANTE LIZE)